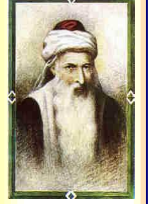

מכון "הלכות שבת החדשי" – ללימוד כל אר"ה "הלכות שבת" – במעגל החודש
שעל ידי "מעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך הלכות שבת"
אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים

עמ"י

עש"ו

רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעיריית צפת תרפ"א
י"ד ניסן שנת ת"א שילוח לביד
בבית מדרשו בבני ברק
(שם אביו ר' אפרים ז"ל)

רבינו משה איסרליש זיע"א
בעל מחבר ספר "דרכי משה"
נפטר בבני ברק תרמ"א י"ד
רח אדר שנת ת"א שילוח לביד
בבית מדרשו בבני ברק
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה איסרליש זיע"א
בעל מחבר ספר "דרכי משה"
נפטר בבני ברק תרמ"א י"ד
רח אדר שנת ת"א שילוח לביד
בבית מדרשו בבני ברק
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה איסרליש זיע"א
בעל מחבר ספר "דרכי משה"
נפטר בבני ברק תרמ"א י"ד
רח אדר שנת ת"א שילוח לביד
בבית מדרשו בבני ברק
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

אמר רחב"א אמר רבי יוחנן כל החשמו שבת נהלכתו
אפילו עובד עבודה זרה נדוד אנוש חוחלין לו

הלכות שבת החדשי

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל החודש – שני עמודים ליום
אמר רב יהודה אמר רב אלמלי שחור ישראל
שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון

קורכם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה.
נחביני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדנ"י מתנחדים יאהרונה"י
על ידי הנעלים ברחילי ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

ל לחודש

סימן שלח – דברים האמורים בשבת
משום השמעת קול, ובו ח' סעיפים

א. השמעת קול בכלי שיר אסור אבל להקיש על הדלת וכיוצא בזה כשאינו דרך שיר מותר. הגה: וכן אם לא עבד מעשה שרי ולכן אלו שקורין לחבריהם ומצפצים בפניהם כמו צפור מותר לעשותו בשבת (הגהות אלפסי) ואסור להכות בשבת על הדלת בטבעת הקבוע בדלת אף על פי שאינו מכויין לשיר מכל מקום הואיל והכלי מיוחד לכך אסור ולכן אסור לשמש להכות על הדלת לקרוא לבית הכנסת על ידי הכלי המיוחד לכך אלא מכה בידו על הדלת (אגור ובית יוסף בשם פסקי תוספות דעירובין):

ב. יש מתירים לומר לעכו"ם לנגן בכלי שיר בחופות. הגה: ואפילו לומר לעכו"ם לתקן הכלי שיר שרי משום כבוד חתן וכלה אבל בלאו הכי אסור (מרדכי פרק משילין) ומיהו בזמן הזה נהגו להקל מטעם שיתבאר בסימן שאחר זה לענין טפוח ורקוד:

ג. זוג המקשקש לשעות עשוי על ידי משקולת מותר לערכו ולהכינו מבעוד יום כדי שילך ויקשקש כל השבת:

ד. המשמר פירותיו וזרעיו מפני היה ועוף לא יספוק כף אל כף ולא יטפח כפיו על ירכו ולא ירקד להבריחם גזירה שמא יטול צרור ויזרוק להם:

ה. אין שוחקים באגוזים ולא בתפוחים וכיוצא בו משום אשווי גומות. הגה: ודוקא על גבי קרקע אבל על גבי שלחן שרי דליכא למגזר שם משום גומות (רבינו ירוחם חלק ז). ומותר לשחוק בעצמות שקורין טשי"ך אף על פי שמשמיעים קול הואיל ואינן מכוננין לשיר (הגהות אלפסי סוף עירובין).

וכל זה בשוחק דרך צחוק בעלמא (בית יוסף) אבל בשוחק כדי להרויח אסור אפילו שוחק בתם ובחסר דהוי כמקח וממכר (אגור ובית יוסף ורמב"ם פרק כ"ג). ומכל מקום אין למחות בנשים וקטנים דמוטב שיהיו שוגגין ואל יהו מזידין (תוספות וסמ"ג והגהות מיימוני פרק כ"א). ולשחוק בכדור עיין לעיל סימן ש"ח סעיף מ"ה:

ו. אסור לשאוב מים בגלגל גזירה שמא ימלא לגנתו וחורבתו או למשרה של פשתן לפיכך אם לא היה שם לא גינה ולא חורבה ולא בריכה לשרות בה פשתן מומר ויש אומרים שלא אסרו אלא בגלגל גדול שמוציא מים הרבה ביחד בלא טורח והם גלגלים הקבועים בהם דליים הרבה סביב אבל גלגלים שלנו שאין ממלאים בהם אלא מעט מותר דליכא למיחש למידי:

ז. מי שיש לו פירות בראש הגג ורואה מטר שבא אסור לשלשלם בשבת דרך ארובה שבגג אבל מותר לכסותן ואפילו לבנים שהם מוקצים מותר לכסותן מפני הדלף:

ח. מותר ליתן כלי תחת הדלף בשבת ואם נתמלא שופכו ומחזירו למקומו והוא שיהא הדלף ראוי לרחיצה אבל אם אינו ראוי אסור משום שאין עושין גרף של רעי לכתחלה ואם נתן כלי תחת דלף שאינו ראוי לרחיצה מותר לטלטלו במים המאוסים שבו:

סימן שלט – כמה דינים פרטיים הנוהגין בשבת, ובו ז' סעיפים

א. אין רוכבין על גבי בהמה (ועיין לעיל סימן ש"ה סעיף י"ח מדין הליכת קרון):

ב. אין שטיין על פני המים אפילו בבריכה שבחצר מפני שכשהמים נעקרים ויוצאים חוץ לבריכה דמי לנהר ואם יש לה שפה

סביב מותר דכיון דאפילו נעקרו המים השפה מחזרת אותם למקומם הוי ליה ככלי וליכא למיגזר ביה שמא יעשה חבית של שייטין:

ג. אין מטפחין להכות כף אל כף ולא מספקין להכות כף על ירך ולא מרקדין גזירה שמא יתקן כלי שיר ואפילו להכות באצבע על הקרקע או על הלוח או אחת כנגד אחת כדרך המשוררים או לקשקש באגוז לתינוק או לשחק בו בזוג כדי שישתוק כל זה וכיוצא בו אסור גזירה שמא יתקן כלי שיר ולספק כלאחר יד מותר. הגה: והא דמספקין ומרקדין האידנא ולא מחינן בהו משום דמוטב שיהיו שוגגין וכו' ויש אומרים דבזמן הזה הכל שרי שאין אנו בקיאיין בעשיית כלי שיר וליכא למיגזר שמא יתקן כלי שיר דמלתא דלא שכיח הוא ואפשר שעל זה נהגו להקל בכל (תוספות סוף פרק המביא כדי יין):

ד. אין דנין. הגה: ולכן אסור לתפוס ולהכניס לבית הסוהר מי שנתחייב איזה עונש כדי שלא יברח וכל שכן שאסור להלקותו דהוה בכלל דין ואם יברח אין עלינו כלום (בית יוסף סוף סימן רס"ג בשם שבולי הלקט) ולא מקדשין. הגה: ויש מתירין לקדש היכא דאין לו אשה ובנים (רבינו תם) ואפשר דהוה הדין הכניסה לחופה שרי (סמ"ג) ואף על גב דלא קיימא לן הכי מכל מקום סומכין על זה בשעת הדחק כי גדול כבוד הבריות כמו שרגילין שלפעמים שלא היו יכולים להשוות עם הנדוניא ביום ו' עד הלילה דעושין החופה והקידושין בליל שבת הואיל וכבר הוכנו לסעודה ולנשואין והוי ביוש לכלה ביום לכלה ולחתן אם לא יכנסו אז ומכל מקום לכתחלה יש ליהזר שלא יבא לידי כך (ועיין בטור אבן העזר סימן ס"ג). ולא חולצין ולא מיבמין ואין כונסין ולא מקדישין ולא מעריכין ולא

נהגה מוכבא פאן ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחוץ ל"ה החודש. שני עמודים ליום. כף יגמור כל הלכות שבת מדי חודש בחדשו. ויזכה שימחלו לו כל עונותיו. נא לפרסם בכתבי פנסיות ובכתבי מדרשות. ובשמחות. וליכא החברים וידידים. ויזכות את הרבים והיות "כן עולם הפא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים ל' לחודש – עמוד א' זוכה לבנים צדיקים!

מחרימין ולא מפרישין תרומות ומעשרות ואין פודין הבן ואין מגרשין אלא אם כן הוא גט שכיב מרע (דתקיף ליה עלמא) וכולם אם נעשו שוגגין או מזידין או מוטעין מה שעשו עשוי:

ה. הכונס את האלמנה לא יבא עליה ביאה ראשונה לא בשבת ולא ביום טוב (ועיין לעיל סימן ר"פ):

ו. אסור לאדם להשיט במים דבר להוליכו מאצלו או להביאו אצלו ולכן קסמים שעל פני המים אסור להפצילן לכאן ולכאן כדי לנקות המים שיהיו יפים:

ז. ספינה אם היא יושבת בקרקע הים ואינה שטה כלל מותר ליכנס בה ואם היא קשורה כמנהג הספינות העומדות בנמל אף על פי שהיא שטה על פני המים מותר ליכנס בה:

סימן שמ – כמה דינין מדברים האסורים בשבת כעין תולדות מאבות, ובו י"ד סעיפים

א. אסור ליטול שערו או צפרניו בין ביד בין בכלי בין לעצמו בין לאחרים וחייב על שתי שערות ומלקט לבנות מתוך שחורות אפילו באחת חייב ודבר זה אפילו בחול אסור משום לא ילבש גבר שמלת אשה. הגה: ועיין לעיל סוף סימן ש"ג דין סריקה וחפיפה:

ב. אסור לחתוך יבלת מגופו בין ביד בין בכלי בין לו בין לאחר:

ג. המוחק דיו שעל הקלף או שעוה שעל הפנקס אם יש במקומו כדי לכתוב ב' אותיות חייב. הגה: אסור לשבור עוגה שכתוב עליה כמין אותיות אף על פי שאינו מכויין רק לאכילה דהוי מוחק (מרדכי פרק כלל גדול):

ד. יש לזוהר שלא לכתוב באצבעו במשקין על השולחן או באפר. אבל מותר לרשום באויר כמין אותיות (תרומת הרשן סימן ס"ג):

ה. מותר לרשום בצפורן על הספר כמו שרושמיין לסימן שאין זה דבר המתקיים:

ו. חוט של תפירה שנפתח אסור למתחו משום תופר:

ז. אותם שמהדיקים הבגדים סביב זרועותיהם על ידי החוט שמתחין אותו ומתהדק אסור למתחו אלא אם כן יהיו

הנקבים רחבים קצת ומתוקנים בתפירה ובעיגול:

ח. מוכיין שנפלו מן הכסת מותר להחזירם אבל אסור ליתנם בתחלה בכסת:

ט. אסור לקבץ מלח ממשרפות המלח שדומה למעמר וכן אסור לקבץ כל דבר במקום גידולו:

י. המקבץ דבילה ועשה ממנה עיגול או שנקב תאנים והכניס החבל בהם עד שנתקבצו גוף אחד הרי זה תולדות מעמר וחייב וכן כל כיוצא בזה:

יא. אף על פי שנותנים שומשמיין ואגוזים לדבש לא יחבצם בידו:

יב. הנותן זרע פשתן או שומשמיין וכיוצא בהם במים חייב משום לש מפני שמתערבים ונתלים זה בזה:

יג. אין שוכרים החרס ואין קורעין הנייר מפני שהוא כמתקן כלי:

יד. המדבק ניירות או עורות בקולן של סופרים וכיוצא בו הרי זה תולדת חופר וחייב וכן המפרק ניירות דבוקים או עורות דבוקים ולא נתכוין לקלקל בלבד הרי זה תולדת קורע וחייב:

סימן שמא – היתר נדרים בשבת, ובו ג' סעיפים

א. מתירים נדרים בשבת אם הם לצורך השבת כגון שנדר שלא לאכול או שלא לשותת אף על פי שהיה לו פנאי להתירם קודם השבת אבל הבעל יכול להפר נדרי אשתו אפילו שאינם לצורך השבת מפני שאם לא יפר לה היום לא יוכל עוד להפירם:

ב. מי שנשבע לעשות מלאכה פלונית עד זמן פלוני ולא נזדמן לו לעשותה עד יום האחרון של אותו זמן ואותו יום בא בשבת ויש לו פתחים להתיר נדרו נשאלין אפילו בשבת:

ג. נהגו להתיר חרמי הקהל בשבת ואף על פי שאינם לצורך השבת (ועיין לעיל סוף סימן ש"ו):

סימן שמב – בין השמשות מותר לעשות דברים שאסרו חז"ל משום גזירה, ובו סעיף אחד

א. כל הדברים שהם אסורים מדברי סופרים לא גזרו עליהם בין השמשות (ועיין לעיל

סימן רס"א וסוף סימן ש"ז) והוא שיהא שם דבר מצוה או דוחק כיצד מותר לו בין השמשות לעלות באילן או לשוט על פני המים להביא לולב או שופר וכן מוריד מהאילן או מוציא מהכרמלית עירוב שעשה וכן אם היה טרוד ונחפז לדבר שהוא משום שבות מותר בין השמשות ומטעם זה מותר לומר בין השמשות לעכור"ם להדליק לו נר לשבת:

סימן שמג – דיני קטן בשבת, ובו סעיף אחד

א. קטן אוכל נבילות אין בית דין מצווין להפרישו אבל אביו מצווה לגעור בו ולהפרישו (מאסור דאורייתא) ולהאכילו בידים אסור אפילו דברים שאסורים מדברי סופרים וכן אסור להרגילו בחילול שבת ומועד ואפילו בדברים שהם משום שבות. הגה: ויש אומרים דכל זה בקטן דלא הגיע לחינוך אבל הגיע לחינוך צריכים להפרישו (תוספות פרק כל כהבי) ויש אומרים דלא שייך חינוך לבית דין אלא לאב בלבד (בית יוסף) וקטן שהכה לאביו או עבר שאר עבירות בקטנותו אף על פי שאין צריך תשובה כשהגדיל מכל מקום טוב לו שיקבל על עצמו איזה דבר לתשובה ולכפרה אף על פי שעבר קודם שנעשה בר עונשין (פסקי מהרא"י סימן ס"ב):

סימן שמד – דין ההולך במדבר בשבת, ובו ב' סעיפים

א. ההולך במדבר ואינו יודע מתי הוא שבת מונה שבעה ימים מיום שנתן אל לבו שכחתו ומקדש השביעי בקידוש והבדלה ואם יש לו ממה להתפרנס אסור לו לעשות מלאכה כלל עד שיכלה מה שיש לו ואז יעשה מלאכה בכל יום אפילו ביום שמקדש בו כדי פרנסתו מצומצמת ומותר לילך בו בכל יום אפילו ביום שמקדש בו:

ב. היה יודע מנין יום שיצא בו כגון שיודע שהיום יום רביעי או יום חמישי ליציאתו אבל אינו יודע באיזה יום באיזו יום יצא מותר לעשות מלאכה כל מה שירצה ביום שמיני ליציאתו שביום כזה יצא מביתו דבדואי לא יצא בשבת וכן ביום ט"ו וביום כ"ב וכן לעולם:

עַל עוֹן וְזִילּוּל שֵׁשֶׁת גִּזְזֵר שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ, וְגַלּוּת לְדוֹרוֹת (יוֹזְקָאֵל כ', עֵיִן שֵׁם):

הנה מוכא פאן ספר שו"ת ערוך ה"ק שבת מחולק ל"ה החודש. שני עמודים ליום. כף יגמור כף ה"ק שבת מדי חודש פחדשו. ויזכה שימלאו 19 כף עונותיו. נא לפרסם בפתי כנסיות ובפתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. יזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי "ימוד" ה"ק"ה" כ"כ יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים ל' לחודש – עמוד ב' זוכה לבנים צדיקים!

